

Franz
Schubert
1797 - 1828

“No conec cap altre compositor que plasmí un món propi tan perfecte com Schubert. Per a mi, això és una de les qüestions més enigmàtiques de la Història de la Música. [...] Schubert és absolutament coherent, sense fissures. No trobo en cap altre època un fenomen així.”

Nikolaus Harmoncourt

Schubertiada
Vilabertran

Sarah Connolly, mezzosoprano
Malcolm Martineau, piano
Jonathan Brown, viola

Lieder de Brahms i Mahler
i cançons de Gurney, Bennet i Bridge

Dissabte 18 d'agost,
21:00h

#LadyLied

#Kindertotenlieder

#Lied+Viola

JOHANNES BRAHMS

Gestillte Sehnsucht, op. 91/1 (1884)

12' Geistliches Wiegenlied, op. 91/2 (1864)

Ständchen, op. 106/1 (1888)

Da unten im Tale, WoO 33/6 (1893)

Feldeinsamkeit, op. 86/2 (1879)

Die Mainacht, op. 43/2 (1866)

17' Von ewiger Liebe, op. 43/1 (1864)

—— PAUSA ——

GUSTAV MAHLER

28' Kindertotenlieder (1901 - 1904)

Nun will die Sonn' so hell aufgeh'n

Nun seh' ich wohl, warum so dunkle Flammen

Wenn dein Mütterlein

Oft denk' ich, sie sind nur ausgegangen

In diesem Wetter, in diesem Braus

5' IVOR GURNEY

Thou didst delight my eyes (1921)

All night under the moon (1918)

RICHARD RODNEY BENNETT

11' A History of the Thé Dansant (1994)

Foxtrot

Slow Foxtrot

Tango

FRANK BRIDGE

4' Come to me in my dreams, H. 71 (1906)

www.schubertiada.cat

Sarah Connolly, mezzosoprano

Sarah Connolly és una de les més importants mezzosopranos britàniques de l'actualitat. És membre del Royal College, on va estudiar piano i cant. Ha estat nominada pel Laurence Olivier Award, TMA Award, dos premis Grammy així com els premis Edison, Gramophone i South Bank. En el camp operístic, les seves interpretacions més destacades inclouen el Compositor d'*Ariadne auf Naxos*, de R. Strauss al Met de Nova York; *Dido, de Dido and Aeneas* a la Scala de Milà, o *Giulio Cesare* de Händel al Festival de Glyndebourne. Ofereix també recitals arreu del món, a sales com el Carnegie Hall, la Dresden Staatsoper o el Concertgebouw d'Amsterdam. Sarah Connolly va ser nomenada Dama Comandant de l'Orde de l'Imperi Britànic l'any 2017.

Sarah Connolly va debutar a la Schubertiada Vilabertran l'any 2015 i enguany hi participa per tercera vegada.

Jonathan Brown, viola

Nascut a Chicago l'any 1974, va començar els seus estudis musicals als quatre anys. Després d'acabar el seu diploma superior a la Julliard School de Nova York, va prosseguir els seus estudis a la Universitat Mozarteum de Salzburg. Ha participat en masterclasses amb Diemut Poppen, Sylvia Rosenberg i Donald Weilerstein i ha estat profundament influenciat per Ferenc Rados i György Kurtág. Des de l'any 2002, forma part del Quartet Casals. A més, Jonathan ha estat convidat per altres agrupacions de cambra, com els quartets Tokyo, Zemlinsky, Quiroga i Miró i el trio Kandinsky. Com intèrpret compromès amb la música actual, és membre fundador de Funktion i ha tocat sovint com a solista amb la BCN216. Actualment és professor de viola i de música de cambra a l'ESMUC i professor assistent de l'Escola Superior de Música Reina Sofia. És convidat freqüentment a donar masterclasses a Europa i als Estats Units.

Debuta com a solista a la Schubertiada.

Malcolm Martineau, piano

Nascut a Edimburg, estudia al S. Catharine's College i al Royal College of Music. Un dels grans acompanyants de piano de la seva generació, ha treballat amb bona part dels cantants de *lied* més importants del món. Ha presentat al Wigmore Hall la integral de les cançons de Britten, a St. Johns Smith Square les de Debussy i Poulenc (que també ha enregistrat) i al Festival d'Edimburg la de Wolf. Ha actuat als auditoris i festivals més importants d'Europa, així com al Carnegie Hall i l'Alice Tully de Nova York i l'Òpera de Sidney. El 2004 va ser anomenat Doctor Honoris Causa per la Real Acadèmia Escocesa de Música i Art Dramàtic i en 2009 Pianista Acompanyant Internacional. El 2011 va ser el director artístic del Festival de Lieder de Leeds.

Malcolm Martineau va debutar a la Schubertiada Vilabertran l'any 1995, hi tornà el 2015 i enguany hi participa per quarta vegada.

La vida, cançó a cançó

Sílvia Pujalte Piñán, divulgadora musical especialitzada en *lied*

Reflexionar sobre el sentit de l'existència o gaudir frívolament de les festes i el luxe. Creure en l'amor etern o plorar per l'amor perdut. La vida senzilla al camp o la sofisticació cosmopolita. La felicitat de donar la benvinguda a un fill o la tragèdia de perdre'l. Un mosaic de vivències condensat en un grapat de cançons, la definició d'un recital de *lied*.

El 1864, el cèlebre violinista Joseph Joachim i Amalie Schneeweiß, que havia estat fins al seu casament una prestigiosa cantant, van tenir el seu primer fill i van fer-ne padrí el seu amic **Johannes Brahms**. El compositor va escriure-li al nen una sofisticada cançó de bressol per a veu, viola i piano, *Geistliches Wiegenlied*, que en realitat és la unió de dues cançons: la que canta la veu, una traducció del *Cantarillo de la Virgen* de Lope de Vega, i la que *canta* la viola, *Joseph, lieber Joseph mein*, una nadala tradicional alemanya, mentre el piano fa de nexa entre totes dues. Vint anys més tard, Brahms va tornar a la inusual combinació de veu, viola i piano, aquest cop potser mirant de posar pau en un matrimoni que no passava pel seu millor moment. A *Gestillte Sehnsucht*, amb poema de Friedrich Rückert, el compositor aprofita també les qualitats de la viola com a *cantant* que s'afegeix a la veu la primera i tercera estrofa, mentre que a la segona s'uneix al piano per descriure el defici que sent el poeta.

L'amor de Brahms per la música tradicional, mostrat ja a *Geistliches Wiegenlied*, torna a fer-se evident a *Ständchen*, una serenata de melodia clarament popular, i sobretot a l'encantadora *Da unten im Tale*, inclosa en el recull *49 Deutsche Volkslieder*; Brahms estava molt orgullós d'aquesta col·lecció de cançons populars alemanyes que havia compilat durant la seva joventut. La primera part del recital es tanca amb tres dels més grans *lieder* de Brahms, de caràcter molt diferent entre ells. A *Feldeinsamkeit* el compositor aconsegueix fer-nos sentir el silenci d'un moment de pau i quietud, trencat només pel cant dels grills; la comunió amb la natura queda perfectament reflectida en aquest *lied*. Costa de creure però Hermann Allmers,

el poeta, no el va apreciar gens, considerant que «era propi d'un diletant» i «massa afectat i pretensions». Allmers i Brahms tenien certa relació i una admiració comuna cap a Ludwig Höltz, el poeta de *Die Mainacht*; aquest cop ens trobem al camp al vespre, en una escena aparentment tranquil·la. Aviat ens adonarem, però, de la desesperació de la veu poètica, que fins i tot sembla que deixa la cançó inacabada al darrer vers de la segona estrofa. Quan la reprèn, recupera la serenitat dels primers versos abans de tornar a la desolació; serà el piano qui ens retorni a la calma que segueix el plor. Finalment, escoltarem *Von ewiger Liebe*, novament amb un poema d'inspiració popular que descriu amb precisió gairebé cinematogràfica una altra escena al vespre: el noi que acompanya la noia a casa mentre discuteixen sobre la solidesa del seu amor. La vehemència de la noia, que afirma que el seu amor és indestructible, quedarà en dubte quan escoltem els darrers compassos del piano.

La segona part del recital ens evoca el començament de la primera, amb l'infant i Rückert, però ara les circumstàncies són molt diferents. El gener de 1834 morien d'escarlantina dos dels sis fills del poeta: la Louise, de tres anys, l'única nena, i l'Ernst, de cinc anys. En els sis mesos següents, Rückert va escriure més de quatre-cents poemes dedicats als seus fills morts, una col·lecció publicada quaranta anys més tard per la seva vídua. La primavera de 1901, **Gustav Mahler** va seleccionar-ne cinc poemes, potser perquè li van recordar la seva infantesa i els petits taüts blancs tant presents a casa seva; Gustav era el segon de catorze fills i va viure la mort de set dels seus germans. Aquell mateix 1901 va compondre tres dels *Kindertotenlieder* i el 1904 va escriure els dos restants, en la versió per a veu i piano

(el 1905 es publicarien plegades aquesta versió i l'orquestral). És difícil destacar alguna de les cinc cançons sobre la resta, totes elles mostren un reflex diferent de la mateixa pena; les escenes quotidianes descrites per Rückert ens parlen de la dolorosa i contínua constatació de l'absència dels dos petits i de l'obligació de continuar vivint quan ells ja no hi són, i Mahler les embolcalla amb una música tan tendra com trista.

El recital es tanca amb obres de tres compositors anglesos. **Ivor Gurney** és considerat sovint, com George Butterworth, un símbol d'una generació malaguanyada per la Gran Guerra. D'ell havia dit Charles Villiers Stanford, professor seu al conservatori, que era l'alumne «que més s'adeia amb el que comunament s'entenia com a geni»; les prop de tres-centes cançons (moltes d'elles encara inèdites) que va compondre abans de la seva prematura mort són testimonis de la seva originalitat i el seu talent. Avui n'escoltarem dues: la primera és *Thou didst delight my eyes*, composta l'any abans d'ingressar al sanatori mental on va morir. Està inspirada per Annie Drummond, la infermera de qui es va enamorar durant la guerra mentre jeia a l'hospital ferit de bala i enverinat pel gas. També és una cançó d'amor *All night under the moon*, un nocturn la bellesa del qual rau en la seva aparent simplicitat.

Richard Rodney Bennet, a qui els aficionats al cinema tindran present com el compositor de bandes sonores de pel·lícules com ara *Assassinat a l'Orient Express* (1974) o *Quatre bodes i un funeral* (1995), és l'autor de *A History of the Thé Dansant*. El títol del cicle fa referència un tipus de festa habitual a l'alta societat anglesa, un ball a l'hora del te, i les tres cançons recullen una història familiar: Meg Peacocke, germana del compositor, va trobar en un bagul unes fotos

del viatge de noces dels seus pares. Inspirant-se en aquestes imatges va escriure els tres textos que Bennet va musicar, que ens porten novament, si fa no fa, a l'època de les cançons de Gurney. La primera, *Foxtrot*, és una postal escrita des del tren, abans de començar el viatge; *Slow Foxtrot* ens presenta una parella de mitjana edat, també als anys 20, que s'avorreix a la Riviera; finalment, *Tango* evoca el costum de Mrs Bennet, ja gran i vídua, de fantasiejar sobre els seus dies de joventut.

Frank Bridge, onze anys més gran que Gurney i alumne també de Stanford (més tard seria mestre de Benjamin Britten) va compondre només una cinquantena de cançons, la major part de les quals abans de la guerra. Aquestes obres de joventut beuen encara de les *parlour songs* victorianes, amables cançons destinades a l'ús domèstic. Entre elles destaca la bonica *Come to me in my dreams*, una història d'amor que només és real en els somnis.

Lieder de Brahms i Mahler i cançons de Curney, Bennet i Bridge

JOHANNES BRAHMS

(1833 — 1897)

Friedrich Rückert

Gestillte Sehnsucht

In goldnen Abendschein getaucht,
Wie feierlich die Wälder stehn!
In leise Stimmen der Vöglein hauchet
Des Abendwindes leises Wehn.
Was lispeln die Winde, die Vögelein?
Sie lispeln die Welt in Schlummer ein.

Ihr Wünsche, die ihr stets euch reget
Im Herzen sonder Rast und Ruh'!
Du Sehnen, das die Brust bewegt,
Wann ruhest du, wann schlummerst du?
Beim Lispeln der Winde, der Vögelein,
Ihr sehenden Wünsche, wann schlaft ihr ein?

Ach, wenn nicht mehr in goldne Fernen
Mein Geist auf Traumgefieder eilt,
Nicht mehr an ewig fernen Sternen
Mit sehndem Blick
 mein Auge weilt;
Dann lispelt die Winde, die Vögelein
Mit meinem Sehnen mein Leben ein.

Nostàlgia calmada

Que solemnes estan els boscos
banyats per la llum daurada del capvespre!
Els ocellets canten amb veu baixa
entre els hàlits lleugers dels vents vespertins.
Què murmuren els vents i els ocellets?
Inviten el món a dormir.

Anhels, que sempre empenyeu el meu cor,
sense descans, sense repòs!
Melangia que commou el meu pit,
quan reposaràs, quan dormiràs?
Quan us adormireu, melangiosos anhels,
amb els murmuris dels vents i els ocellets?

Ai, quan el meu esperit no s'envoli més
en les ales del somni cap a daurades llunyanies,
quan els meus ulls no es deturin més
en les eternes estrelles llunyanes
 amb mirada melangiosa,
llavors murmuraran els vents i els ocellets
de la meua vida i dels meus anhels.

Emanuel Geibel
(traducció de l'original de Lope de Vega)

Geistliches Wiegenlied

Die ihr schwebet
Um diese Palmen
In Nacht und Wind,
Ihr heiligen Engel,
Stillet die Wipfel!
Es schlummert mein Kind.

Ihr Palmen von Bethlehem
Im Windesbrausen,
Wie mögt ihr heute
So zornig sausen!
O rauscht nicht also!
Schweiget, neiget
Euch leis und lind;
Stillet die Wipfel!
Es schlummert mein Kind.

Der Himmelsknabe
Duldet Beschwerde,
Ach, wie so müd er ward
Vom Leid der Erde.
Ach nun im Schlaf ihm
Leise gesänftigt
Die Qual zerrinnt,
Stillet die Wipfel!
Es schlummert mein Kind.

Grimmige Kälte
Sauset hernieder,
Womit nur deck ich
Des Kindleins Glieder!
O all ihr Engel,
Die ihr geflügelt
Wandelt im Wind,
Stillet die Wipfel!
Es schlummert mein Kind.

Cançó de bressol sagrada

Vosaltres que agiteu
aquestes palmes
en la nit i en els vents,
àngels sants,
emmudiu el ramatge,
el meu fill s'ha adormit.

Palmes de Betlem,
que mouen, irats,
els furiosos vents
ressonants!
No feu tant d'enrenou!
moveu-vos més suaument,
amb més dolçor!
emmudiu el ramatge,
el meu fill s'ha adormit.

El nen celestial
està queixós;
ai, està molt cansat
dels mals de la Terra.
Ai, endolciu ara
suaument el seu son,
esvaïu el dolor.
emmudiu el ramatge,
el meu fill s'ha adormit.

Gels rigorosos
l'estan envoltant;
i només amb ells
puc abraçar els seus membres!
O tots vosaltres, àngels,
que voleu
enmig del vent,
emmudiu el ramatge,
el meu fill s'ha adormit.

Franz Kugler

Ständchen

Der Mond steht über dem Berge,
So recht für verliebte Leut;
Im Garten rieselt ein Brunnen,
Sonst Stille weit und breit.

Neben der Mauer im Schatten
Da stehn der Studenten drei,
Mit Flöt und Geig und Zither,
Und singen und spielen dabei.

Die Klänge schleichen der Schönsten
Sacht in den Traum hinein,
Sie schaut den blonden Geliebten
Und lispelt: "Vergiß nicht mein!"

Cançó tradicional

Da unten im Tale

"Da unten im Tale
Läuft's Wasser so trüb
Und i kann dir's nit sagen,
I hab' di so Lieb."

"Sprichst allweil von Lieb',
Sprichst allweil von Treu',
Und a bissele Falschheit
Is au wohl dabei!"

"Und wenn i dir's zehnmahl sag',
Daß i di lieb,
Und du willst nit verstehen,
Muß i halt weiter geh'n."

"Für die Zeit, wo du g'liebt mi hast,
Dank i dir schön,
Und i wünsch' daß dir's anderswo
Besser mag geh'n."

Serenata

La lluna brilla sobre les muntanyes,
molt a punt per als enamorats;
al jardí murmura una font;
a part d'això, profund silenci.

A l'ombra prop del mur
hi ha tres estudiants,
que canten i s'acompanyen
amb flauta, cítara i violí.

Les tonades s'esmunyen suaument
dins dels somnis de la noia;
ella contempla el ros enamorat
i murmura: "No m'oblidis!"

Allà en el fons de la vall

"Allà en el fons de la vall
arriba molt tèrbol el riu,
i jo no t'ho puc dir
car t'estimo massa."

"Sempre parles d'amor,
sempre parles de fidelitat,
però una mica de falsedat
també hi és present!"

"I si et repeteixo deu vegades
que t'estimo,
i tu no ho vols entendre,
me n'hauré d'entornar."

"Pel temps que m'has estimat,
et dono les gràcies,
i et desitjo que en un altre lloc
et pugui anar millor."

Hermann Allmers

Feldeinsamkeit

Ich ruhe still im hohen grünen Gras
Und sende lange meinen Blick nach oben,
Von Grillen rings umschwirrt ohn' Unterlaß,
Von Himmelsbläue wunderscham umwoben.

Die schönen weißen Wolken ziehn dahin
Durchs tiefe Blau, wie schöne stille Träume;
Mir ist, als ob ich längst gestorben bin
Und ziehe selig mit durch ewge Räume.

Ludwig Heinrich Christoph Hölty

Die Mainacht

Wenn der silberne Mond durch
die Gesträuche blinkt,
Und sein schlummerndes Licht
über den Rasen streut,
Und die Nachtigall flötet,
Wandl' ich traurig von Busch zu Busch.

Selig preis ich dich dann, flötende Nachtigall,
Weil dein Weibchen mit dir wohnt in einem Nest,
Ihrem singenden Gatten
Tausend trauliche Küsse gibt.

Überhüllet von Laub, girret
ein Taubenpaar
Sein Entzücken mir vor; aber ich wende mich,
Suche dunklere Schatten,
Und die einsame Thräne rinnt.

Wann, o lächelndes Bild, welches wie Morgenroth
Durch die Seele mir strahlt,
find' ich auf Erden dich?
Und die einsame Thräne
Bebt mir heißer die Wang' herab.

Solitud al camp

Descanso tranquil en l'herba, alta i verda,
i miro enlaire molta estona,
envoltat pel cant ininterromput dels grills,
i cobert pel fantàstic blau del cel.

Bonics núvols blancs passen
pel blau profund, com bells i tranquils somnis;
és com si estigués mort des de fa temps
i surés benaurat pels espais eterns.

La nit de maig

Quan la lluna platejada brilla
entre els arbres,
i la seva llum balsàmica s'estén
sobre la gespa,
i refila el rossinyol,
camino aflagit pel bosc.

Et veig llavors feliç, rossinyol refileador,
perquè la teva parella viu amb tu en un sol niu,
i dóna mil amorosos besos
al seu canor espòs.

Coberta pel fullatge s'anyaga
una parella de coloms:
em canten el seu delit, però jo em tombo
i busco les ombres més fosques
per deixar caure una llàgrima solitària.

Imatge somrient, que com l'alba rogent
i llumines la meva ànima,
quan et trobaré sobre la terra?
I la llàgrima solitària
tremola més càlida en la meva galta.

Leopold Haupt

(basat en una cançó tradicional)

Von ewiger Liebe

Dunkel, wie dunkel in Wald und in Feld!
Abend schon ist es, nun schweiget die Welt.
Nirgend noch Licht und nirgend noch Rauch,
Ja, und die Lerche, sie schweiget nun auch.

Kommt aus dem Dorfe der Bursche heraus,
Gibt das Geleit der Geliebten nach Haus,
Führt sie am Weidengebüsche vorbei,
Redet so viel und so mancherlei:

“Leidest du Schmach und betrübest du dich,
Leidest du Schmach von andern um mich,
Werde die Liebe getrennt so geschwind,
Schnell wie wir früher vereinigt sind,
Scheide mit Regen und scheide mit Wind,
Schnell wie wir früher vereinigt sind.”

Spricht das Mägdelein, Mägdelein spricht:
“Unsere Liebe, sie trennet sich nicht!
Fest ist des Stahl und das Eisen gar sehr,
Unsere Liebe ist fester noch mehr.

Eisen und Stahl, man schmiedet sie um,
Unsere Liebe, wer wandelt sie um?
Eisen und Stahl, sie können zergerhen,
Unsere Liebe muß ewig bestehn!”

— PAUSA —

D'amor etern

Foscós, que foscós els boscos i els camps!
És ja de nit, i el món està silenciós.
Enlloc una llum, enlloc un soroll,
sí, àdhuc l'alosa ha callat.

El noi surt del poble
per acompanyar a casa l'estimada,
la guia per entre els arbustos del camp,
i li parla molt animat:

“Si fossis humiliada i t'entristissis,
si fossis humiliada per altres per culpa meva,
desapareixeria el nostre amor amb rapidesa,
amb la mateixa com ens vàrem unir.
Ens separariem amb pluja i amb vent,
tan ràpidament com ens vàrem unir.”

Parla la noia i i contesta:
“El nostre amor mai no desapareixerà!
L'acer és molt ferm i també ho és el ferro,
però el nostre amor és encara més ferm!

El ferro i l'acer poden ser fosos,
però qui pot canviar el nostre amor?
El ferro i l'acer poden liquar-se,
el nostre amor durarà eternament!”

GUSTAV MAHLER

(1860 — 1911)

Friedrich Rückert

Kindertotenlieder

Nun will die Sonn' so hell aufgeh'n

Nun will die Sonn' so hell aufgeh'n,
Als sei kein Unglück die Nacht gescheh'n.
Das Unglück geschah auch nur mir allein,
Die Sonne, sie scheint allemein.
Du mußt nicht die Nacht in dir verschränken,
Mußt sie ins ewige Licht versenken.
Ein Lämplein verlosch in meine Zelt,
Heil sei dem Freudenlicht der Welt!

Nun seh' ich wohl, warum so dunkle Flammen

Nun seh' ich wohl, warum so dunkle Flammen
Ihr sprüht mir in manchem Augenblicke,
O Augen!
Gleichsam um voll in einem Blicke
Zu drängen eure ganze Macht zusammen.
Doch ahnt ich nicht,
weil Nebel mich umschwammen,
Gewoben vom verblendenden Geschiebe,
Daß sich der Strahl bereits zur Heimkehr schicke,
Dorthin, von wannen alle Strahlen stammen.
Ihr wolltet mir mit eurem Leuchten sagen:
Wir möchten nah dir bleiben gerne,
Doch ist uns das vom Schicksal abgeschlagen.
Sieh uns nur an, denn bald sind wir dir ferne!
Was dir nur Augen sind in diesen Tagen,
In künftigen Nächten sind es dir nur Sterne.

Cançons per als infants morts

Ara sortirà el sol tan brillant

Ara sortirà el sol tan brillant
com si aquesta nit no hagués succeït cap desgràcia
La dissort m'ha afectat només a mi,
i el sol lluu per a tothom.
No pots limitar la nit a tu mateix,
l'has de submergir en la llum eterna.
Una llumeneta s'apagà a casa meva,
benaventurada la joiosa llum del món!

Ara comprenc per què trèieu flames tan profundes

Ara comprenc per què trèieu flames tan profundes
quan em miràveu a mi,
oh, ulls!,
en certa manera, per concentrar tot el vostre poder
en una sola mirada.
Però jo no sospitava,
perquè m'envoltava una boira,
formada per un destí encegador,
que els teus raigs illuminaven ja el retorn
cap allà on s'originen tots els raigs.
Em volíeu dir amb la vostra resplendor:
Ens agradaria restar a prop teu,
però ens ha estat denegat pel destí.
Mira'ns, ara, perquè aviat serem lluny de tu!
El que aquests dies són encara ulls per a tu,
les properes nits seran estrelles.

Wenn dein Mütterlein

Wenn dein Mütterlein
Tritt zur Tür herein
Und den Kopf ich drehe,
Ihr entgegen sehe,
Fällt auf ihr Gesicht
Erst der Blick mir nicht,
Sondern auf die Stelle
Näher nach der Schwelle,
Dort wo würde dein
Lieb Gesichtchen sein,
Wenn du freudenhelle
Trätest mit herein
Wie sonst, mein Töchterlein.

Wenn dein Mütterlein
Tritt zur Tür herein
Mit der Kerze Schimmer,
Ist es mir, als immer
Kämst du mit herein,
Huschttest hinterdrein
Als wie sonst ins Zimmer.
O du, des Vaters Zelle,
Ach zu schnelle
Erloschner Freudenschein!

Quan la teva mare estimada

Quan la teva mare estimada
entra per la porta
i jo aixeco el cap
cap a ella,
la meva mirada
no la cerca a ella,
sinó l'indret
prop de la llinda,
on hauria d'estar
la teva adorada faç,
quan tu entraves amb ella
inundant-nos d'alegria,
com abans, filleta meva.

Quan la teva mare estimada
entra per la porta
amb l'espelma encesa,
em sembla sempre
com si entressis amb ella,
corrent amb rapidesa,
com abans, per la cambra,
Oh, tu, cèl·lula del pare,
ai, alegre resplendor
tan aviat apagada!

Oft denk' ich,
sie sind nur ausgegangen!

Oft denk' ich, sie sind nur ausgegangen!
Bald werden sie wieder nach Hause gelangen!
Der Tag ist schön! O sei nicht bang!
Sie machen nur einen weiten Gang!

Jawohl, sie sind nur ausgegangen
Und werden jetzt nach Hause gelangen;
O sei nicht bang! Der Tag ist schön!
Sie machen nur den Gang zu jenen Höhn!

Sie sind uns nur vorausgegangen
Und werden nicht wieder nach Haus verlangen!
Wir holen sie ein auf jenen Höhn
Im Sonnenschein! Der Tag ist schön!

In diesem Wetter,
in diesem Braus

In diesem Wetter, in diesem Braus,
Nie hätt' ich gesendet die Kinder hinaus!
Man hat sie getragen hinaus,
Ich durfte nichts dazu sagen.

In diesem Wetter, in diesem Saus,
Nie hätt' ich gelassen die Kinder hinaus!
Ich fürchtete, sie erkrankten,
Das sind nun eitle Gedanken.

In diesem Wetter, in diesem Graus,
Nie hätt' ich gelassen die Kinder hinaus!
Ich sorgte, sie stürben morgen,
Das ist nun nicht zu besorgen.

In diesem Wetter, in diesem Saus,
in diesem Braus,
Sie ruhn als wie in der Mutter Haus,
Von keinem Sturme erschreckt,
Von Gottes Hand bedeckt.

Penso sovint
que només han sortit

Penso sovint que només han sortit
i aviat tornaran a casa!
El dia és bell! No tinguis por!
Només fan un llarg passeig!

Sí, només han sortit a passejar
i aviat tornaran a casa.
Oh, no tinguis por! El dia és bell!
Només fan un passeig per la muntanya!

Només se'ns han avençat,
i ja no tornaran a casa!
Els anirem a recollir a la muntanya,
a la llum del sol! El dia és bell!

En aquest temps,
amb aquest paroxisme

En aquest temps, amb aquest paroxisme,
no hauria hagut de deixar sortir els infants!
Se'ls han endut,
i jo no podia dir res.

En aquest temps, amb aquest vent,
no hauria hagut de deixar sortir els infants!
Temia que es possessin malalts,
ara són pensaments inútils.

En aquest temps, amb aquest espant,
no hauria hagut de deixat sortir els infants!
Em preocupava que es morissin demà,
ara ja no hi ha cap temença.

En aquest temps, amb aquest vent
i aquest paroxisme
reposen ara com en la sina materna.
No els espanta cap tempesta,
els protegeix la mà de Déu.

IVOR GURNEY
(1890 — 1937)

Robert Bridges
Thou didst delight my eyes

Thou didst delight my eyes:
Yet who am I? nor first
Nor last nor best, that durst
Once dream of thee for prize;
Nor this the only time
Thou shalt set love to rhyme.

Thou didst delight my ear:
Ah! little praise; thy voice
Makes other hearts rejoice,
Makes all ears glad that hear;
And short my joy: but yet,
O song, do not forget.

For what wert thou to me?
How shall I say? The moon,
That poured her midnight noon
Upon his wrecking sea;—
A sail, that for a day
Has cheered the castaway.

Delitares els meus ulls

Delitares els meus ulls:
Però qui sóc jo? No el primer,
ni el darrer ni l'últim, que arriscà
com a premi somniar en tu;
ni és la única vegada
que has posat rimes a l'amor.

Delitares la meva orella:
Ah! petita lloa; la teva veu
alegra altres cors,
fa que totes les orelles els agradi escoltar;
i curta és la meva joia: però amb tot,
oh, cançó, no l'oblido.

Per què et valoro?
Com ho diria? La lluna,
que lluí la seva mitjanit al migdia
sobre aquesta mar de naufragis...
Una vela, que per un dia
ha aclamat el naufrag.

Wilfrid Gibson

All night under the moon

All night under the moon
Plovers are flying
Over the dreaming meadows
of silvery light,
Over the meadows of June
Calling and crying
Wandering voices of love
in the hush of the night.

All night under the moon
Love, though we're lying
Quietly under the thatch,
in the dreaming light
Over the meadows of June
Together we're flying
Wandering voices of love
in the hush of the night.

Tota la nit sota la lluna

Tota la nit sota la lluna
els corriols volen
sobre els prats somniadors
de llum argentada,
sobre els prats de juny
clamant i cridant
vagants veus d'amor
en el silenci de la nit.

Tota la nit sota la lluna
l'amor, encara que jaïem
tranquils sota la palla
a la llum somniadora
sobre els prats de juny,
estem volant juntes,
vagants veus d'amor
en el silenci de la nit.

RICHARD RODNEY BENNET

(1936 — 2012)

M.R. Peacocke

A History of the Thé Dansant

Foxtrot

The briefest card my dear we are leaving
Imagine the long curve of the Blue Train
like the line of a mouth closed and smiling
and Charles in the opposite window seat
head thrown back the smoke from his cigarette
coiling and coiling There is a fellow
in the carriage with artificial legs
and a scar on his face unspeakable.
My hem is in handkerchief points my head
is a gleaming oval on the fluid
stem of my spine I shall turn my shoulders
the silhouette narrow and disengaged
Imagine the endless fluted bias
of the waves I shall show
 my creamy back
Write to the Hôtel Blanc I am learning
a modern geometry of desire

Una història del te amb ball

Foxtrot

La postal més curta, estimat, marxem.
Imagina't la llarga corba del Tren Blau
com la línia d'una boca tancada i somrient
i Charles al seient de la finestra del davant,
amb el cap baix i el fum del seu cigarret
pujant en espirals. Hi ha un individu
al vagó amb cames artificials
i un cicatriu en la seva horrible cara.
Vores a les puntes del mocador,
el meu cap brilla ovalat en el fluid
de la meva espinada, i les meves espatlles
fan la meua silueta fina lliure.
Imagina't l'inacabable tendència acanalada
de les ones que mostraré en la meua
 esquena cremosa.
Escriu a l'Hotel Blanc que estic aprenent
una moderna geometria del desig.

Slow Foxtrot

Lacquer bows to bleu marine,
fingerwaved, who must respond
as though she were not gratified.

Begin the formal promenade.
The sea is wrinkled like a skin
and laps the darkly pitted sand.

A liner moving Tunis-bound
sets the powdered stars aside,
jewelling the bay alone,

and creeping on and creeping on,
elegant, à la mode,
fades away from sight of land.

And don't you love the negro band?
Don't you adore the saxophone?
Your nails are painted deep as blood.

Softly flexing insteps glide
attentive to the livelong end
beneath the scalpel of the moon.

Foxtrot lent

Lacquer s'inclina pel blau marí,
amb dits agitats, que ha de respondre
com si no estigués satisfeta.

Comença el passeig formal.
El mar està arrissat com una pell
i clapoteja la sorra foscament foradada.

Un creuer movent-se cap a Tunis
separa les estrelles polsegoses,
ornant només la badia,

i acostant-se i acostant-se,
elegant, a la moda,
desapareix poc a poc de vista de la terra.

I no t'agrada la banda de negres?
No adores el saxofon? Les teves uncles
estan pintades tan fosques com la sang.

Empenytes suaument flexibles llisquen
atentes tot el dia cap al final
sota l'escalpel de la lluna.

Tango

Let us invent marble and five o'clock.
I'll take white, you take black.
How engagingly we rhyme
across the chequered level in the perfume
of tea and petits fours.

I shall sample the tiniest slice
of the Grand Succès on the lemon terrace,
the newly apparent moon
a delicacy cat-ice thin,
fresh as mimosa.

Your legs are dangerously long
under the palm trees at Menton,
my thighs all silk and hesitation
drawing the tango down
the polished length of the floor.

And the cellos have such slim waists
and violins are girls with flattened breasts.
Let us invent the chaise longue,
bamboo, Lapsang Souchong,
linen and panama.

You may cough and thump your stick,
but I have been up in the attic
and I have a bundle of postcards here to prove
that once we were seen to be in love
on the Riviera in nineteen twenty four.

Tango

Inventem-nos el marbre i les cinc de la tarda.
Jo agafo el blanc, tu agafes el negre.
Que atractivament ballem
pel nivell a quadres, en la olor
del té amb pastes.

Tastaré el tall més prim
del Grand Succès en la terrassa de llimona,
la nova lluna aparent
una delicadesa fina,
fresca com la mimosa

Les teves cames perillosament llargues
sota les palmeres de Menton,
les meves cuixes tot seda i dubte
ballant el tango
per la polida extensió del terra.

I els violoncellistes tenen cintures molt esveltes,
i les violinistes són noies de pits plans,
Inventem-nos un sofà,
bambú, Lapsang Souchong,
Lli i barret panamà.

Tu pots tossir i colpejar el teu bastó,
però he estat a dalt, en l'àtic,
i tinc aquí un conjunt de postals per provar
que un dia ens consideraven enamorats
a la Riviera l'any 1924.

FRANK BRIDGE
(1879 — 1941)

Matthew Arnold

Come to me in my dreams

Come to me in my dreams, and then
By day I shall be well again!
For then the night will more than pay
The hopeless longing of the day.

Come, as thou cam'st a thousand times,
A messenger from radiant climes,
And smile on thy new world, and be
As kind to all the rest as me.

Or, as thou never cam'st in sooth,
Come now, and let me dream it truth;
And part my hair, and kiss my brow,
And say: My love! why suff'rest thou?

Come to me in my dreams, and then
By day I shall be well again!
For then the night will more than pay
The hopeless longing of the day.

Vine als meus somnis

Vine als meus somnis, i després
tornaré a estar bé durant el dia!
Perquè llavors la nit farà més que pagar
l'anhel sense esperança del dia.

Vine, com vingueres milers de vegades,
missatger des de climes radiants,
i somriu en el teu món, i sigues
tan amable com jo a tots els demés.

O, com que de fet mai no vingueres ,
vine ara, i deixa'm somniar de debò.
I separa els meus cabells, besa el meu front,
i digues: Amor meu! per què pateixes?

Vine als meus somnis, i després
tornaré a estar bé durant el dia!
Perquè llavors la nit farà més que pagar
l'anhel sense esperança del dia.

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

ABONA'T AL LICEU

I PURITANI

VINCENZO BELLINI

OCTUBRE 2018

KÀTIA KABANOVA

LEOŠ JANÁČEK

NOVEMBRE 2018

L'ITALIANA IN ALGERI

GIOACHINO ROSSINI

DESEMBRE 2018

MADAMA BUTTERFLY

GIACOMO PUCCINI

GENER 2019

L'ENIGMA DI LEA

BENET CASABLANCAS · RAFAEL ARGULLOL

FEBRER 2019

RODELINDA

GEORG FRIEDRICH HÄNDEL

MARÇ 2019

LA GIOCONDA

AMILCARE PONCHIELLI

ABRIL 2019

LES PÊCHEURS DE PERLES

GEORGES BIZET

MAIG 2019

TOSCA

GIACOMO PUCCINI

JUNY 2019

LUISA MILLER

GIUSEPPE VERDI

JULIOL 2019

AGRAÏMENTS

Patrocinador principal

Amb el suport de

Amb l'ajut de

Amb el patrocini de

Amb la col·laboració de

Mitjans col·laboradors

Gràcies a

Liederabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran
Temps de Música

Disseny

Mucho

Il·lustracions

Ricard Jorge
@richi_jp

Partners internacionals

Heidelberger Frühling · Schubertiade · Wigmore Hall

Organitza

Associació
Franz Schubert
Barcelona

